



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 169/07-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. júna 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. I. M., K., zastúpeného advokátom JUDr. R. Ž., K., pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 14/01, Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 392/04 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 9/2006 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť Ing. I. M. o d m i e t a .

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. októbra 2006 (po doplnení 13. novembra 2006) doručená sťažnosť Ing. I. M., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. R. Ž., K., pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 14/01, Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 392/04 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 9/2006.

V sťažnosti sťažovateľ dostatočne neodôvodnil, v čom vidí porušenie označených práv v postupe okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu. Sťažovateľ obmedzil svoju argumentáciu o porušení uvedených práv len na konštatovanie o tom, že uvedené súdy mu odňali možnosť zákonom ustanoveným postupom domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, odňali mu právo na účinný prostriedok nápravy a zároveň porušili aj jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote. Sťažovateľ zároveň vyslovil názor, že k porušeniu označených práv došlo po nadobudnutí právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 195/03 z 27. apríla 2004, v ktorom ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 14/01 a okresnému súdu prikázal, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov. Na podporu svojich tvrdení sťažovateľ citoval časť odôvodnenia uvedeného nálezu ústavného súdu.

Ústavný súd listom z 26. októbra 2006 oboznámil sťažovateľa so zákonom vyžadovanými náležitosťami kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, upozornil ho, že jeho sťažnosť nespĺňa všetky tieto náležitosti a zároveň ho vyzval, aby v lehote 14 dní od doručenia výzvy sťažnosť v požadovanom rozsahu doplnil. Zároveň ho upozornil na možnosť odmietnutia sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Sťažovateľ výzvu ústavného súdu prevzal 31. októbra 2006 a reagoval na ňu listom z 13. novembra 2006, v ktorom podaní nedostatky sťažnosti neodstránil v zmysle výzvy ústavného súdu z 26. októbra 2006.

## II.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde prerokoval návrh na neverejnom zasadnutí.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 14/01, ústavný súd odmietol ako podanú oneskorene.

Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 17. októbra 2006. Zo spisu okresného súdu sp. zn. 10 C 14/01 vyplýva, že uznesenie tamojšieho súdu o zastavení konania zo 4. októbra 2004 nadobudlo právoplatnosť 22. novembra 2005.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sťažnosť nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti. Jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej

v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, teda v lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti (IV. ÚS 14/03, II. ÚS 246/06, III. ÚS 187/06, III. ÚS 143/07).

Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, a s prihliadnutím na dátum právoplatného skončenia konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 10 C 14/01 (22. novembra 2005), ako aj so zreteľom na deň doručenia sťažnosti ústavnému súdu (17. októbra 2006), ústavný súd považoval za dostatočne preukázané podanie sťažnosti v tejto časti po uplynutí zákonom stanovenej dvojmesačnej lehoty (obdobne napr. III. ÚS 301/04, III. ÚS 156/06, III. ÚS 187/06, III. ÚS 143/07). Keďže zmeškanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti nemožno odpustiť, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako podanú oneskorene.

Sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namietal porušenie svojich práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 392/04 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 9/2006, ústavný súd odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Ústavný súd konštatuje, že aj napriek tomu, že sťažovateľ bol výslovne poučený o tom, ako má doplniť svoje podanie, aby ho bolo možné v celom rozsahu považovať za kvalifikovaný návrh na začatie konania, podanie v naznačenom smere nedoplnil. V doplnení podania doručenom ústavnému súdu 13. novembra 2006 konštatoval, že požadované náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania obsahuje už jeho sťažnosť doručená ústavnému súdu 17. októbra 2006 a rôznymi odkazmi na jednotlivé časti skôr doručenej sťažnosti odôvodnil splnenie požadovaných náležitostí sťažnosti. V doplnení sťažnosti sťažovateľ neuviedol, v čom vidí porušenie svojich práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v ktorom konaní krajského súdu a najvyššieho súdu, a súčasne nekoncepivoval jasne a zrozumiteľne petit sťažnosti tak, aby bol určitým východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu a aby korešpondoval s odôvodnením sťažnosti. Z uvedeného dôvodu ústavný súd na predbežnom prerokovaní sťažnosti vychádzal nielen z petitu sťažnosti, ako aj jej doplnenia, ale aj z celkového ich obsahu, čím do istej miery a nad rámec svojich povinností analyzoval a hodnotil myšlienkové pochody

sťažovateľa, a to aj napriek tomu, že sťažovateľ je v konaní zastúpený právnym zástupcom - advokátom, od ktorého sa očakáva podanie kvalifikovanej sťažnosti.

Ak ústavný súd poučí sťažovateľa o jeho procesných právach a povinnostiach v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy s cieľom poskytnúť mu plnú možnosť na uplatnenie ústavnej ochrany jeho základných práv a slobôd a poučí sťažovateľa o tom, ako treba opravu alebo doplnenie sťažnosti urobiť, je procesnou povinnosťou sťažovateľa a tiež v jeho záujme výzvu ústavného súdu a pokyny na opravu alebo doplnenie sťažnosti v nej obsiahnuté rešpektovať (III. ÚS 120/05, III. ÚS 266/05).

V prípade nerešpektovania uvedenej povinnosti sťažovateľom ústavný súd sťažnosť pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietne pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (napr. III. ÚS 199/03).

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa.

Z uvedeného dôvodu rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júna 2007